

at der efter den ny Lov, som den nu lyder, vil være en hel Del mere Bæmselighed end tidligere ved at lade Vedtægter tilvejebringe, ligesom det ogsaa vil være adskillig lettere at blive af med en Vedtægt, end det nu er. Der er fra Udvalgets Flertals Side og til Dels ogsaa fra Fiskernes Side kendelige Tegn til, at man gerne vil bort fra Vedtægterne og Vedtægtslovgivningen. Den ærede Formand her ved min Side stadfæster dette, og jeg vil kun konstatere dette over for en Bemærkning af den ærede Ordfører om, at Loven af 1888 havde vist sig at være hemmende for vort Fiskeri. Jeg vil til Ære for Loven af 1888 kun anføre, at dens Grundbetragtning jo netop var, at hvor Æmserne stode stærkest mod hinanden overfor, hvilken Fremgangsmaade man skulde benytte med Hensyn til Fiskerilovgivningen, ønskede man den Gang i alt væsentligt at lægge Bestemmelserne derom i Fiskernes egne Hænder. Dette turde dog være et ret demokratisk Grundlag at bygge en Fiskerilovgivning paa. Nu er det et mærkeligt Tidens Tegn, at der synes ganske vist ikke blot hos Udvalget og dets Flertal, men ogsaa hos Fiskerbefolkningen selv at være Stemning for at sige: Nej, lad os komme af med den Ret, som Loven af 1888 har givet os, lad Fiskeriet blive saa hemmet og indskrænket som muligt, og lad os paa en Gang faa alle Regler fastslaaede af Lovgivningsmagten. Det Tilløb, som i 1888 blev gjort henimod at genindføre Selbstyrereglerne ogsaa paa Fiskeriets Omraade, synes ikke at være faldet i særdeles frugtbar Jord, og jeg maa naturligvis som alle andre høre mig, naar Flertallet i Udvalget mener, at Tiden nu er kommen til at drage skarpe Grænser for Selbstyret ogsaa paa dette Omraade. Jeg hævder dog, at Loven af 1888 utvivlsomt søgte at løse dette Spørgsmaal og det i demokratisk Aand. — Jeg vil sluttelig henlede Udvalgets Opmærksomhed paa et Vædringsforslag, endskønt Udvalget nu er ude af Stand til at ændre yderligere derved. Det kunde jo imidlertid tænkes, at det, hvis der blev Anledning til at genoptage Sagens Behandling, maatte kunde være hensigtsmæssigt at overveje dette noget nærmere. Det er Vædringsforslaget Nr. 15 til den ny § 12. Jeg skulde formode, at der her kun er Spørgsmaal om en mindre heldig Redaktion. Der er i denne Vædring truffet Bestemmelser for den Afstand, som der skal være mellem Redstaber, som ejes af forskellige. Naar der kommer en Fisker og sætter sit Redstabe, maa en senere Fisker ikke sætte sit i en nærmere Afstand fra dette allerede bestaaende Redstabe end 50 Favne. Men saa tilføjes der en

Slutningsbestemmelse: „Uden for den saaledes fastsatte Afstand er det forbudt at udsætte Fangstredstaber anderledes, end at der beholdes fri Passage for Fiskten paa en Tredjedel af den samlede Redstabelængde“. Nu skulde man deraf slutte, at dette kun gjaldt uden for de foreliggende Tilfælde, og at der altsaa paa andre Steder inden for de Regler, som ovenfor ere givne, var Adgang til at lufte for Fiskens Passage i større Udstrækning end ved en Tredjedel af den samlede Redstabelængde. Dette har imidlertid vistnok ikke været Udvalgets Mening. Jeg skulde antage, at det var Meningen at sige: foruden de saaledes bestemte Afstande gælder ogsaa den Regel, at man ikke ved Redstaberens Vængde kan lufte Fiskevande videre, end at der er Adgang for Fiskten til at passere i en Tredjedel af Redstabelens Længde. Skulde det ikke have været Udvalgets Mening, at denne Regel gælder overalt? Det er dog urimeligt, at der skulde gælde en Regel, naar Redstabet ejes af forskellige, og en anden, naar der er opstillet Redstaber, som tilhøre samme Person. Jeg antager ikke, at det har været Udvalgets Mening. Men saaledes som Ordene nu staa, maa det bogstavret forklares saaledes, at en Regel gælder i de første Tilfælde og en anden Regel gælder uden for disse Afstande, altsaa paa andre Steder. Jeg vil altsaa tillade mig at spørge den ærede Ordfører, om det i Grunden ikke er en Skrivefejl, idet man har ment: foruden de saaledes bestemte Afstande gælder ogsaa den Regel, at Fiskefarvande ikke kunne stænges stærkere end her angivet i Slutningen. Jeg tror, at det vilde være hensigtsmæssigt, at man kom til en fuldstændig klar Opfattelse af, hvilken Mening der er i at opretholde to Regler paa dette Punkt, og for saa vidt som det blev konstateret, at dette var Udvalgsflertallets Mening, kunde Ordet „udenfor“ maatte blive staaende, idet det opfattes, som om der i Virkeligheden stod „foruden“. Maa jeg henstille dette til Udvalgets nærmere Overvejelse.

Dalsgaard: Som for et Øjeblik siden bemærket af det ærede Medlem for Bestervig (N. Andersen) var et af de Spørgsmaal, hvorom der ved 2den Behandling af Fiskeriloven var Strid, hvordan man skulde sætte Mindstemaalet for fangeværdige Rødspætter i Limfjorden. Hele Udvalget foreslog den Gang — om end med Betænkelighed fra min Side — at for den sydvestlige Del af Limfjorden skulde Mindstemaalet være 9 Tommers Total længde, men et Flertal i Udvalget foreslog endvidere, at dette Maal skulde gælde for hele Limfjorden, medens et